

Délután a parkban

Volt egyszer egy kislány, aki találkozni akart Istennel. Tudta, hogy hosszú az út odáig, úgyhogy bepakolt a táskájába egy csomag csokis kekszet, egy nagy üveg kólát és nekivágott. Három háztömbbel odébb találkozott egy öreg nénivel. A néni a parkban ült és a galambokat figyelte. A lány letelepedett mellé, és kinyitotta a táskáját. Inni akart egyet, amikor gondolta, hogy a néni biztosan éhes, megkínálta csokis keksszel. A néni hálásan elfogadta, és rámosolygott. Olyan kedves volt a mosolya, hogy a kislány ismét látni akarta, ezért megkínálta kólával is. A néni megint rámosolygott. A kislány nagyon boldog lett!

Egész délután ott ültek, majszoltak és mosolyogtak, de egy szót sem szóltak. Miután besötétedett, a kislány rájött, hogy álmos, ezért felállt, hogy haza menjen. Pár lépés után megfordult, visszaszaladt, és megölelte a nénit. Amaz válaszul minden eddiginél szebben mosolygott. Amikor nem sokkal később benyitott a lakásukba, édesanyja meglepődött örömteli arckifejezésén.

Mit csináltál ma délután, ami ilyen boldoggá tett? - kérdezte tőle.

Istennel ebédeltem. - válaszolta, de mielőtt az anyja újra megszólalhatott volna, hozzátette: Képzeld, olyan szépen mosolygott, hogy olyat még sohasem láttam!

Közben az idős néni szintén békességet sugárzó arccal tért haza.

A fia megdöbbenve tudakolta:

Hol jártál mama, hogy ennyire boldog vagy?

Csokis kekszet ettem a parkban Istennel. - felelte, de mielőtt a fia bármit is szólhatott volna, így folytatta: Tudod, nem is gondoltam volna, hogy ilyen fiatal!